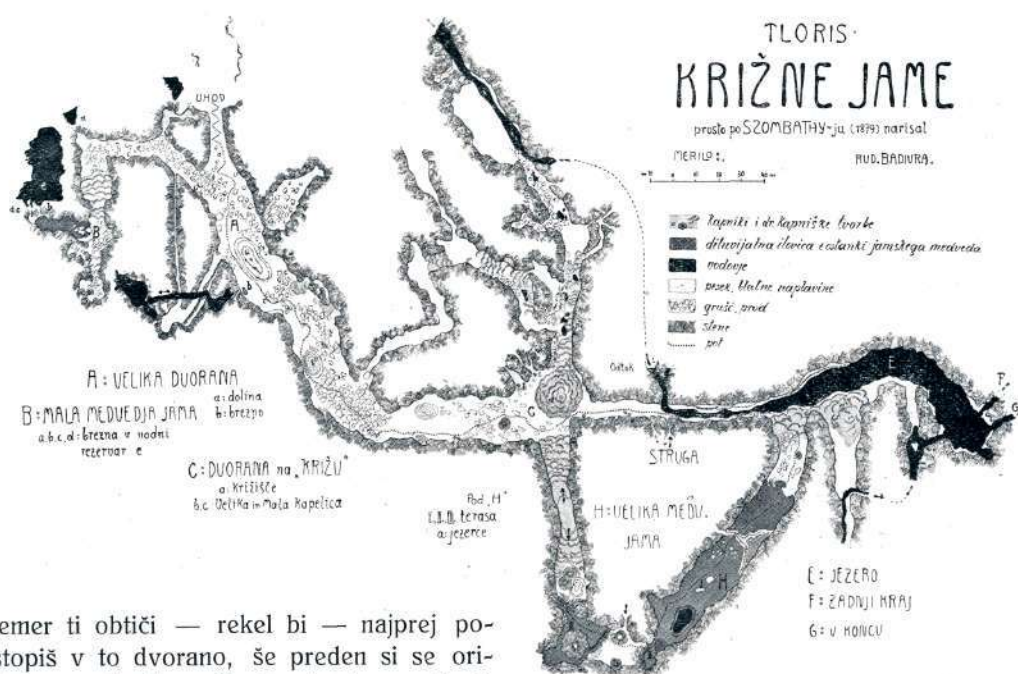

tvori nekako središče jame in obenem kaj zanimivo križišče, kjer se spajajo — prav v podobi križa — štirje glavni jamski rokavi (glej tloris). Naravnost naprej v dosedanji smeri — proti vzhodu — je jezerska struga z jezerom, na tvoji levici se odpira širši rov v severno steno, ki se razvije kmalu v mnogo drugih s plitvimi lužami kakor tudi globokimi tolmoni, na desno, t. j. proti jugu, pa se dviga po rovu v stopnjujočih se trdih terasah trda in precej debela vapnenčeva skorja, v kateri so izdolbljene premmnoge večje in manjše „kotanjke“ v vseh mogočih obrazcih, in se ti zdi, kakor da bi bile tu notri vdelane same skledice. Ta slednji rov je spajal nekdanj veliko Medvedjo jamo s to dvorano, sedaj pa sta stop in tla že prirastla skupaj in se zasigala.

videti s Križišča, če ti kdo osvetli obe krasni kotlini s poleg stoječimi kot alabaster prosojnimi velikimi stebri. (Glej sličico 1.)

Pa k „Jezeru“:

Semkaj dospeti ni ravno vedno lahko brez čolna ali če se ne slečeš, ampak le poleti. — V jezersko strugo moraš zaviti z dvorane desno navzdol ob Križišču, kjer srečaš več lepih stebrov-stalagmitov in dospeš čez kakih 40 m do jezerskega odtoka v levo — 3 m visoko in 1½ m široko — oglodano odprtino. Iz odtoka navzgor se vlečejo po strugi krasna tla, ki so čisto izprana, rumenkaste barve z nagubančenimi malimi grebenčki. Podobo teh tal prav lahko primerjaš gladini mirnejšega potočka, kadar goni navzgor močan veter. Na obeh plateh

Na čemer ti obtiči — rekel bi — najprej pogled, ko stopiš v to dvorano, še preden si se orientiral po teh navedenih rovih, to sta dve gori, ali bolje, eden špičast stožčast grič in v mali razdalji naprej levo košata gora „Križišče“, ki kipita iz zloznih tal navzgor. Ako hočeš to slednjo nakapano goro videti bolje in celo, se potruji malo niže do vhoda v jezersko strugo. To ti je kolos! Razširja se v spodnjem premeru do 20 in v višino od 8—10 m; raskava in umazanorjavkaste barve je omenjena gora, toda če zležeš pozneje nanjo, opaziš na mnogih mestih lepo bledorumenkasto in kristalnobelo skorjo s kapniškimi nastavki, ki krasno odbijajo svetle acetilenkine žarke. Koliko kapljic je pač moralo pasti tu-sem, dokler se je nakopičil tak velikanski kup!

Še en lep prizor se ti nudi v severni steni te dvorane, ki je morda izmed vseh dosedaj navedenih najmikavnejši, t. s. „Velika in Mala Kapelica“, kakor mu je ljudstvo samo nadelo ime. Divno je to

struge se dvigajo do 6 m visoke stene v paralelnih vodoravnih skladih, kar si že večkrat imel priliko opazovati posebno na severni steni. Toda te stene so popolnoma drugačne ko prejšnje, namreč črnikaste in gladko izjedene, kot da so v njih sami odtiski malih školjk, kar karakterizira vodne jamske predore.

Semtertja, čimdalje stopaš po tej strugi, opaziš že večje in manjše luže ali pa sploh ne opaziš kristalnočiste vode, čofneš vanjo in tako občutno sklepaš, da ne more biti več daleč do „vélike luže“ — jezera. Le-to se začinja kakih 50 m od omenjenega odtoka in je poleti približno 120 m dolgo in 20 m široko. Pogled — ob zadostni razsvetljavi — na to mirno, temno gladino, obrobjeno z zelenkastomodrim robom ob kraju, je res nekaj lepega...